

Sygn. akt II Ca 853/14

II Cz 1488/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Wojtkiewicz
Sędziowie:	SO Sławomir Krajewski SR del. Anna Winnicka - Kaliszewska (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Dorota J. Szlachta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 lutego 2015 roku w S.

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powódkę od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 9 kwietnia 2014 roku, sygn. akt III C 1153/12

oraz zażalenia powódki na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 16 czerwca 2014 roku, sygn. akt III C 1153/12

I. prostuje oznaczenie strony pozwanej w zaskarżonym wyroku w ten sposób, że w miejsce firmy: (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W." wpisuje (...) Spółka Akcyjna w W.,;

II. oddala apelację;

III. zasądza od powódki M. W. na rzecz pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;

IV. zmienia zaskarżone postanowienie w ten sposób, iż:

a. w punkcie 2. w miejsce kwoty (...) (jeden tysiąc pięćset osiemdziesiąt dziewięć) złotych 47 (czterdzieści siedem) groszy zasądza kwotę 972 (dziewięćset siedemdziesiąt dwa) złote 47 (czterdzieści siedem) groszy;

b. w punkcie 4. zasądza od powódki M. W. na rzecz pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania zażaleniowego;

V. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki M. W. kwotę 73 (siedemdziesiąt trzy) złote 80 (osiemdziesiąt) groszy tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

II Ca 853/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 09 kwietnia 2014 r., sygn. akt III C 1153/12, Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie oddalił powództwo o zapłatę wniesione przez M. W. przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. oraz zasądził od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 617 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt II).

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na ustalonym w sposób następujący stanie faktycznym:

Powódkę M. W. oraz pozwaną (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W. łączyła umowa świadczenia kursu języka angielskiego, którą strony zawarły w dniu 10 stycznia 2011 r. M. W. sfinansowała zakup kursu ze środków pieniężnych uzyskanych tytułem zaciągniętego kredytu. Na mocy zwartej umowy M. W. odbyć miała sześć poziomów kursu (od 1 do 6) w czasie określonym jako standard. W ramach kursu wybranego przez M. W. przeprowadzane były zajęcia multimedialne, zajęcia pracy z podręcznikiem oraz zajęcia z lektorem. Kursantce wydano podręcznik pod tytułem „B. U. – student’s book”. Początkowe zajęcia E. Start obejmuje naukę podstawowych zwrotów w zakresie powitania, pożegnania, alfabetu, cyfr. Z uwagi na to, iż w szkole językowej (...) uczniowie zapisują się na poszczególne, wybrane przez siebie zajęcia, to brak jest stałych grup, skład personalny grup jest zmienny. Tym samym zdarza się, iż na zajęciach obecne są osoby o różnym poziomie zaawansowania nauki języka angielskiego. M. W. została przyporządkowana do grupy, w skład której wchodziły jej zdaniem osoby bardziej zaawansowane w nauce języka angielskiego niż ona sama. M. W. uczestniczyła w około sześciu zajęciach grupowych oraz w kilku zajęciach multimedialnych. Nie wzięła ona udziału we wszystkich wymaganych zajęciach typu E. Start.

Integralną część kursu stanowił podręcznik „B. U. – student’s book”, który kładzie nacisk na kompetencje językowe w postaci czytania oraz pisania. Słuchanie i mówienie odbywać się miało w ramach przeprowadzanych zajęć multimedialnych. Dopiero przeprowadzenie kilkuletnich badań umożliwiłoby dokonanie oceny metody nauczania języka angielskiego, która to nie podlega rygorom właściwym dla jednostek objętych zasadami systemu oświaty. Co prawda, zgodnie z metodyką nauczania języków obcych, wskazane jest aby uczniowie danej grupy posiadali w miarę zbliżony poziom znajomości języka obcego, jednakże w przypadku nieznaczących różnic zachodzących pomiędzy członkami grupy, może to wpływać mobilizująco na resztę osób. W sytuacji, gdy różnice te są zbyt duże, to może to z kolei wywołać zniechęcenie u pozostałych uczniów.

W dniu 05 września 2011 r. M. W. sporządziła pismo, zgodnie z którego treścią zwróciła się z prośbą o zwrot pieniędzy za kurs języka angielskiego. W ocenie M. W. zajęcia kursowe skierowane były do osób, które miały już wcześniej kontakt z językiem angielskim, a nie do osób, które dopiero rozpoczynały naukę języka angielskiego od podstaw. Odpowiadając na powyższe pismo spółka (...), prowadząca szkołę językową (...), przedstawiła M. W. wzajemne rozliczenie kosztów, z którego wynikało, iż pozostała do rozliczenia kwota w wysokości 1.727,26 zł zostanie jej zwrócona na rachunek bankowy. M. W. wezwała Spółkę (...) do zapłaty. Rozliczenie uwzględniało czas trwania umowy oraz obliczenie kosztów poniesionych przez szkołę z powodu pozostawania w gotowości do realizacji zajęć.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo, oparte o art. 84 § 2 k.c., za niezasadne.

Sąd zważył, że do łączącej strony postępowania umowy w przedmiocie świadczenia kursu języka angielskiego zastosowanie znajdują przepisy o umowie zlecenia. Zdaniem powódki strona pozwana wprowadziła ją w błąd oferując jej kurs języka angielskiego dla początkujących, wówczas gdy w rzeczywistości kursu dla tej kategorii osób nie prowadziła.

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na uwzględnienie żądania powódki. W ocenie Sądu pierwszej instancji powódka nie wykazała, że sposób prowadzenia kursu nie był właściwy dla osób dopiero rozpoczynających naukę języka angielskiego, nadto nie wykazała na czym polegały oraz z czego wynikały różnice w znajomości języka zachodzące pomiędzy poszczególnymi uczniami należącymi jednej grupy kursowej. Sąd I instancji zwrócił uwagę, iż proces przyswajania języka obcego jest skomplikowany, długotrwały, a nadto zależny od stopnia zaangażowania ucznia w naukę oraz stopnia jego zmotywowania. Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie było natomiast możliwe dokonanie ustaleń czy pozostali uczniowie znali język na poziomie przekraczającym poziom kursu właściwego dla początkujących, czy też posiadali lepsze predyspozycje.

Nadto Sąd Rejonowy zważył, iż nie występują żadne ustawowe mierniki poprawności metody nauczania stosowanej w szkole (...). Ocena kursu oferowanego przez szkołę nie jest objęta rygorami zakreślonymi w ustawie z dnia 07 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. 2004 r, Nr 256, poz. 2572 tjj. Ze zm.). Ocena kursu wymagałaby kilkuletniej obserwacji wyników nauczania. Wybór szkoły językowej (kontrhanta) oraz metody nauczania jaką oferowała została dokonana przez powódkę w oparciu o zasadę swobody umów. W ocenie Sądu niezadowolenie powódki z zaoferowanej metody nauczania nie jest konsekwencją wprowadzenia jej w błąd przez stronę pozwaną. Nie zaistniały podstawy do uznania oświadczenia powódki zawartego w piśmie z dnia 05 września 2011 r. za skuteczne w świetle art. 84 k.c.

Sąd I instancji uznał również, iż w procesie, którego podstawę stanowi zarzut błędu oświadczenia woli nie może być skutecznie podniesiony zarzut częściowego uznania roszczenia przez pozwaną w zakresie kwoty 1.727,26 zł. Strona pozwana kwestionowała bowiem od samego początku stan faktyczny i prawny wskazywany przez powódkę. Oświadczenie powódki z dnia 05 września 2011 r. strona pozwana uznała za dopuszczalne i potraktowała jako wypowiedzenie umowy, stosownie do treści pkt 14 warunków umowy z dnia 10 stycznia 2011 r. Powódka zaś wywodziła żądanie z innej podstawy faktycznej i prawnej niż ta, na której pozwana oparła oświadczenie o częściowym uznaniu roszczenia. Sąd zauważył, iż w toku procesu, w którym strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, pozostawał związany podstawami faktycznymi i prawnymi pozwu.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona powodowa, zaskarżając go w całości. Strona skarżąca orzeczeniu temu zarzuciła:

- 1) błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż mimo złożenia przez powódkę oświadczenia pismem z dnia 5 września 2011r. oraz przedstawienia przez pozwaną rozliczenia umowy – do rozwiązania umowy nie doszło;
- 2) naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności art. 84 § 1 i 2 k.c., poprzez uznanie, że powódka nie uchyliła się skutecznie od skutków złożonego oświadczenia woli mimo, że:
 - z zeznań powódki, świadka P. K. oraz opinii biegłego wynika jednoznacznie, że realizowany kurs podstawowy języka angielskiego nie był dla powódki odpowiedni, przede wszystkim z uwagi na realizację kursu w grupach mieszanych, w których były osoby ze znajomością podstaw języka angielskiego, powódka zaś z uwagi na szybkość realizowania materiału od początku musiała korzystać z pomocy syna P. K. – przy czym powódce od początku zależało na kursie językowym dla osób, które nigdy nie miały kontaktu z językiem angielskim (i takie zapewnienie od pracownika pozwanej uzyskała),
 - biegły wskazuje, że u pozwanej brak jest programu nauczania, który to dokument stanowi podstawę wydania opinii,
 - pozwana w odpowiedzi na pismo powódki z dnia 5 września 2011r. uznała, iż doszło do rozwiązania umowy uznając jednocześnie częściowo zasadność roszczeń powódki i dokonała rozliczenia całej umowy,
 - możliwość skorzystania z uprawnienia do uchylenia się od skutków prawnych wadliwego oświadczenia zależy wyłącznie od decyzji składającego to oświadczenie, druga strona nie może przeszkodzić powstaniu skutków uchylenia, ani też zapobiec unieważnieniu czynności prawnej. Jeżeli jednak druga strona trwa przy stanowisku, że uchylenie się jest bezpodstawne, wówczas możliwe jest rozstrzygnięcie przez sąd, czy było ono uzasadnione

– jeżeli jednak pozwana w swoich pismach nie kwestionowała skuteczności rozwiązania umowy łączącej strony i sama dokonała rozliczenia umowy, to Sąd wkraczając w ocenę skuteczności oświadczenia powódki dokonał ingerencji w de facto niekwestionowany przez strony zaistniały stan faktyczny i prawny (pозwana nie doręczałaby bowiem rozliczenia nieskutecznie rozwiązanej umowy jeżeliby kwestionowała skuteczność rozwiązania umowy, sam spór zaś dotyczył prawidłowości rozliczenia umowy stron, nie zaś skuteczności jej rozwiązania);

3) naruszenie przepisów postępowania, w szczególności art. 233 §1 k.p.c. poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, dokonanie ustaleń sprzecznych z zebraniem materiałem dowodowym, a w szczególności:

a) w zakresie uznania, iż brak jest dowodu na to, by w ramach realizowanych zajęć z powódką osoby tam uczęszczające posiadały wyższy poziom znajomości języka, na co wskazywała sama powódka, nie przeprowadzono zaś na tą okoliczność przeciwdowodu, np. zakresie przesłuchania innych osób uczestniczących w zajęciach z powódką,

b) w zakresie uznania, że poziom kursu nie odpowiadał poziomowi „O” pomimo, iż powódka od początku wskazywała na stawiane jej wysokie wymagania, wprowadzanie kolejnych zagadnień bez utrwalania poprzednich, brak zainteresowania lektorów w pomocy powódce,

c) uznanie, iż powódka nie wykazała, iż została wprowadzona w błąd, tj. że prowadzony kurs był nieodpowiedni dla osób z zerową znajomością języka angielskiego, mimo iż biegły negatywnie ocenił podręcznik do nauki języka angielskiego obowiązujący powódkę; stwierdził, iż niewskazane jest łączenie w jednej grupie uczniów zaczynających naukę języka od podstaw z uczniami, którzy uczyli się języka wcześniej i znają go na różnych poziomach; nadto stwierdził, iż w przypadku grup zaczynających naukę od poziomu zerowego niewskazane jest informowanie uczniów, że w grupie do której będą uczęszczali znajdują się uczniowie o różnej znajomości języka obcego oraz stwierdził, iż nie powinno się kierować uczniów na poziomie zerowym na zajęcia do grup o różnym poziomie zaawansowania, co miało miejsce u pozwanej.

Wskazując na powyższe zarzuty strona skarżąca wniosła o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku, uwzględnienie powództwa i zasądzenie dochodzonej kwoty w całości,
- 2) zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania według norm przepisanych za I i II instancję,

a ewentualnie o:

- 3) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach niniejszego postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję.

W odpowiedzi na apelację z dnia 05 lipca 2014 r. pełnomocnik pozwanej spółki wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na apelację pełnomocnik pozwanej wskazał, iż ze sporządzonego uzasadnienia wyroku jednoznacznie wynika, iż Sąd ustalił, że w wyniku wypowiedzenia umowy przez powódkę, doszło do rozwiązania zawartej umowy. Ponadto pełnomocnik podał, iż powódka nie wykazała, iż sposób prowadzenia kursu językowego przez szkołę był nieodpowiedni dla osób rozpoczynających naukę oraz nie wykazała na czym miały polegać różnice w znajomości języka przez poszczególnych uczniów. Brak programu nauczania nie dyskwalifikuje kursu językowego jako skutecznego i efektywnego. Nadmienił, iż strona pozwana nigdy nie uznała oświadczenia powódki z dnia 05 września 2011 r. za oświadczenie w zakresie uchylenia się przez powódkę od skutków oświadczenia woli. Pozwana konsekwentnie uznawała ww. oświadczenie powódki jako oświadczenie o wypowiedzeniu umowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony powodowej okazała się bezzasadna.

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia, które Sąd Okręgowy przyjmuje za własne. Ustalenia te Sąd pierwszej instancji poparł wnikliwą i rzetelną analizą zebranych dowodów, a ocena tych dowodów dokonana przez ten Sąd odpowiada zasadom logiki i obejmuje wszystkie okoliczności sprawy. W wyczerpującym i sporządzonym zgodnie z art. 328 § 2 k.p.c. uzasadnieniu wyroku, Sąd Rejonowy bardzo dokładnie określił dowody, na których się oparł, wyjaśnił podstawę prawną wyroku i przytoczył w tym zakresie przepisy prawa. Tezy uzasadnienia wyroku są prawidłowe i odpowiadają przepisom prawa materialnego i procesowego. Z poczynionych ustaleń Sąd I instancji wywiódł zasadne wnioski, a sposób rozumowania prowadzący do tych wniosków i przyjęty w uzasadnieniu wyroku jest rozważny i obejmuje także wszystkie twierdzenia podniesione przez strony w toku postępowania przed Sądem I instancji.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów naruszenia przepisów postępowania, stwierdzić należy, iż materiał dowodowy w niniejszej sprawie zgromadzony został i oceniony w sposób prawidłowy. Istota sporu sprowadzała się bowiem do ustalenia czy powódka w sposób skuteczny uchyliła się od skutków prawnych swego oświadczenia woli i ustalenia w tym zakresie poczynione przez Sąd pierwszej instancji, wbrew argumentom apelującej, nie naruszają treści przepisu art. 233 § 1 k.p.c.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji w sposób prawidłowy przyjął, iż powódka M. W. nie wykazała zasadności swojego roszczenia tj. że skutecznie uchyliła się od skutków prawnych swego oświadczenia woli albowiem działała pod wpływem błędu. Definicję błędu istotnego formułuje art. 84 § 2 k.c., powołując dla obiektywizacji oceny istotności błędu miernik rozsądnego działania. Przepis ten wskazuje, że błąd jest istotny, jeżeli zachodzi taka sytuacja, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia tej treści. Nadto w literaturze prawniczej oraz orzecznictwie przede wszystkim wskazuje się, że musi nastąpić błąd postrzegania ("widzenia"). Odróżnia się go od błędu przewidywania i wnioskowania, należącego do sfery motywacyjnej i składającego się na pobudkę, pod wpływem której wyrażone zostało oświadczenie woli, uznane następnie przez oświadczonego za dotknięte błędem, gdy okazało się, że nie osiągnie zamierzonego i przewidywanego celu. Błąd co do pobudki albo błąd polegający na mylnym przewidywaniu wyniku przedsięwzięcia, podejmowanego na podstawie umowy, pozbawiony jest doniosłości prawnej (por. wyr. SN z dnia 19 października 2000 r., III CKN 963/98, OSNC 2002, nr 5, poz. 63: niespełnienie się oczekiwań osoby dokonującej czynności prawnej co do określonego rozwoju zdarzeń nie daje podstaw do uznania oświadczenia woli za wynik błędu prawnie doniosłego).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy zważyć, że skarżąca powoływała się na mylne wyobrażenie o skutkach przystąpienia do kursu języka angielskiego, gdyż była przekonana, że będzie uczestniczyła w kursie dla osób rozpoczynających naukę języka angielskiego i będzie zakwalifikowana do grupy osób o takim samym poziomie znajomości języka angielskiego jak ona. Błąd ten leżąc zatem w sferze motywacyjnej podejmowanej czynności prawnej, tworzył pobudkę, pod wpływem której wyrażone zostało oświadczenie woli uznane następnie przez oświadczonego za "błąd", gdyż okazało się, że nie osiągnęło ono zamierzonego i przewidywanego przez nią celu. Jednakże motywacja nie została włączona do treści czynności prawnej, wobec czego błąd ten jest prawnie obojętny. Jednocześnie podkreślić należy, iż zgodnie z regułą dowodzenia zawartą w art. 6 k.c. to na powódce spoczywał ciężar wykazania, że zaistniały przesłanki do uznania jej oświadczenia woli za wynik błędu prawnie doniosłego. Natomiast twierdzenia jej są w tym zakresie gołosłowne, gdyż nie znajdują oparcia w pozostałym materiale dowodowym. Wprawdzie zawnioskowany przez powódkę świadek P. K. (syn powódki) zeznał, iż pomagał M. W. w odrabianiu zajęć domowych, tłumaczył na czym zadania polegały, jednakże treść tych zeznań w żaden sposób nie przesądza, o tym, że zadania te nie były przeznaczone dla osób znajdujących się w grupie rozpoczynającej naukę języka angielskiego. Jak bowiem podkreślał w swoich rozważaniach Sąd I instancji powódka jednocześnie nie wykazała aby pozostali uczniowie znali język na poziomie przekraczającym poziom właściwy uczniom kursu określanego u powódki jako kurs 1, czy też posiadali lepsze predyspozycje, większą śmiałość mówienia na zajęciach, bądź wyższy stopień zaangażowania w naukę. Zwłaszcza, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika jednocześnie, iż skarżąca nie stosowała się do zaleceń

osób prowadzących kurs i nie odbyła wszystkich zalecanych lekcji , w tym lekcji dodatkowych przewidzianych dla osób , u których ujawniły się zaległości w opanowaniu materiału.

Podkreślić również należy , iż wbrew wywiodom apelacji brak programu nauczania w szkole prowadzonej przez pozwaną nie dyskwalifikuje tej szkoły. Zauważyć bowiem należy , iż z ustnej uzupełniającej opinii biegłego sądowego wynika, że ocena całokształtu metody nauczania języka angielskiego , która nie podlega rygorom właściwym dla jednostek objętych zasadami systemu oświaty , nie jest możliwa bez przeprowadzenia kilkuletnich badań. Dopiero zatem po przeprowadzeniu powyższych badań możliwe będzie dokonanie oceny prawidłowości i skuteczności metod nauczania w pozwanej szkole. Jednocześnie jednak biegły zaznaczył , iż sam także uczył w szkole prywatnej , w której brak było programu nauczania , co nie przeszkodziło tym uczniom w osiągnięciu bardzo dobrych wyników nauczania.

Niezasadne okazały się także zarzuty wskazujące , iż pozwana w odpowiedzi na pismo powódki z dnia 5 września 2011r. uznała częściowo zasadność roszczeń powódki. Przede wszystkim podkreślić należy żądanie powództwa określa nie tylko jego przedmiot, lecz również jego podstawa faktyczna i dlatego zasądzenie sumy pieniężnej, która wprawdzie mieści się w granicach kwotowych powództwa, lecz z innej podstawy faktycznej stanowi orzeczenie ponad żądanie .Jeżeli zatem osoba wnosząca pozew buduje zarazem jakąś konstrukcję swego żądania, osadzając ją na ściśle wskazanym przepisie prawa materialnego, to tym samym wytycza granice okoliczności spornych i niespornych, które mają stanowić podstawę faktyczną orzeczenia (IACa 548/12 ,I ACa 113/12, III CSK 136/11).W niniejszej sprawie natomiast strona pozwana od samego początku pismo powódki z dnia 5 września 2011r. traktowała jako wypowiedzenie umowy , nigdy nie uznała roszczenia powódki opartego o treść art. 84 par. 2 kpc i konsekwentnie kwestionowała wskazywaną przez powódkę podstawę prawną roszczenia. Słusznie zatem Sąd I instancji nie znalazł podstaw dla uznania , iż czynność w postaci przelania kwoty 1 727,26 złotych na rachunek banku , który udzielił powódce kredytu było to częściowe uznanie powództwa .M. W. swoje roszczenie wywodziła bowiem, jak zostało to wskazane powyżej z innej podstawy faktycznej i prawnej aniżeli ta , na której pozwana oparła oświadczenie o częściowym uznaniu roszczenia. Sąd w toku procesu pozostaje natomiast związany podstawami faktycznym pozwu oraz podstawą prawną zwłaszcza , jeżeli strona jest reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika .

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do odmiennej niż to uczynił Sąd Rejonowy oceny roszczenia dochodzonego pozwem.

Z podanych wyżej przyczyn, uznając apelację za niezasadną Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł o jej oddaleniu.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 §1 i 3 k.p.c. , art. 99 i art. 108 § 1 k.p.c zgodnie z regułą odpowiedzialności za wynik sprawy. Podstawą ustalenia kwoty, należnej z tego tytułu stronie pozwanej były przepisy § 6 pkt 3 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu .

Jednocześnie z uwagi na przekształcenie (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w Spółkę Akcyjną (...) Spółka akcyjna w trybie art. 551§ 1 KSH Sąd Odwoławczy dokonał sprostowania oznaczenia strony pozwanej (pkt I. wyroku).